

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร :

เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

Agro-tourism Extension:

Comparison between Kingdom of Thailand and Socialist Republic of
Vietnam

รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมศักดิ์ ตุ่มหิรัญ

การวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยวิชาการ

ประจำปี 2559

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ชื่อเรื่อง	การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตร: เปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ชื่อผู้วิจัย	รองศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมศักดิ์ ตุ่มหิรัญ แขนงวิชาส่งเสริมการเกษตร สาขาวิชาเกษตรศาสตร์และสหกรณ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
ปีที่แล้วเสร็จ	2563

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) บริบทแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 2) การประเมินการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเกษตรกร 3) การส่งเสริมแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 4) ระดับปัญหาของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร และ 5) วิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบระหว่างแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของประเทศไทย จำนวน 134 แห่งกับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ทำการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย แบบเฉพาะเจาะจง และแบบสโนว์บอล ได้ตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม จำนวน 268 ราย เป็น 1) เกษตรกรหรือเจ้าของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร จำนวน 96 คน 2) นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชม จำนวน 79 ราย และ 3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตร จำนวน 93 ราย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบสำรวจ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา สถิติเชิงเปรียบเทียบ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1) แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของไทยส่วนใหญ่ เป็นแบบผสมผสานธรรมชาติและสร้างขึ้น มีจุดเด่นเป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร ขนาด 19.67 ไร่ เป็นรูปแบบเจ้าของคนเดียว จัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรเป็นการเข้าชมพื้นที่เกษตร เปิดบริการตลอดทั้งปี และได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานรัฐบาล ส่วนสภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเวียดนามส่วนใหญ่ มีสภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรของเป็นแหล่งท่องเที่ยวแบบธรรมชาติ จุดเด่นเป็นแหล่งเรียนรู้ทางการเกษตร มีขนาดเฉลี่ย 24.85 ไร่ เป็นรูปแบบเจ้าของคนเดียว จัดกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงเกษตรแบบเข้าชมพื้นที่ทางการเกษตร เปิดบริการตลอดทั้งปี และส่วนใหญ่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานใด 2) ด้านการจัดการท่องเที่ยว เกษตรกรไทยเห็นว่าการบรรยาย สาดิต ให้ความรู้มีความพอเพียงในระดับมาก ด้านองค์กรเห็นว่าผู้นำหรือคุณภาพผู้นำมีความสำคัญ และมีศักยภาพด้านความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว ส่วนเกษตรกรเวียดนามเห็นว่า การจำหน่ายผลผลิตและผลิตภัณฑ์แปรรูปมีความเพียงพอระดับมากที่สุด ด้านองค์กรเห็นว่าผู้นำหรือคุณภาพผู้นำมีความสำคัญมาก และมีจุดเด่นในด้านสิ่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว 3) เกษตรกรไทยต้องการความรู้เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์และเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร ผ่านทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสื่อบุคคล โดยวิธีบรรยายและทัศนศึกษา ในขณะที่เกษตรกรเวียดนามต้องการความรู้ทุกประเภทในทุกช่องทางและวิธีการ 4) ปัญหาของไทยคือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ในขณะที่ปัญหาของเวียดนามคือด้านบริการที่พัก 5) เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างพบว่า ความพอเพียงด้านที่พัก การมุ่งเน้นลูกค้า การจัดการความรู้ การมุ่งเน้นบุคลากร การให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ความยั่งยืนของการท่องเที่ยว หน่วยงานที่จัดการ รวมถึงความต้องการความรู้ด้านประชาสัมพันธ์ การตลาด และช่องทางการเสริมผ่านอิเล็กทรอนิกส์มีความแตกต่างกัน

คำสำคัญ การส่งเสริม การท่องเที่ยวเชิงเกษตร ไทย เวียดนาม การเปรียบเทียบ

Title: Agro-Tourism Extension: Comparison between Kingdom of Thailand and Socialist Republic of Vietnam
Researcher: Associate Professor Dr.Chalerm Sak Toomhirun
Year: 2020

Abstract

The objectives of this research were to study (1) the agro-tourism attractions context, (2) the evaluation of the agro-tourism attraction management, (3) agro-tourism extension, (4) the level of problems of agro-tourism attractions, and (5) comparative analysis of agro-tourism attractions between Thailand and Socialist Republic of Vietnam. This research population comprised of 134 agro-tourism attractions in Thailand and Vietnam. 268 samples were determined by using purposive and snowball random sampling methods from 3 groups: 1) 96 farmers or owners of agro-tourism attractions 2) 79 tourists and 3) 93 key informants related to agro-tourism. This research was a survey research by conducting interview for data collection. Data were analyzed by using computer package. Statistics used in data analysis included descriptive statistics, comparative statistics, and content analysis.

The results of the research revealed that 1) most of the agro-tourism attractions of Thailand were a mixed of natural-made and man-made. The prominent point was that it was the agricultural learning resource with the size of 19.67 Rai and in the form of one owner. The agro-tourism activity was organized in the form of agricultural area visitation, opened all year round, and received support from government agencies. For most of the agro-tourism attractions condition in Vietnam, they are mainly nature-made attractions. The prominent point was that it was the agricultural learning center with the average size of 24.85 Rai and in the form of one owner. The agro-tourism activity was organized in the form of agricultural area visitation, opened all year round, and mostly did not receive any support from government agencies; 2) regarding to tourism management, Thai farmers thought that the lecture and demonstration gave sufficient knowledge at the high level. Regarding the organization, it revealed that leader or leader quality and potential of carrying capacity were essential. For Vietnamese farmers, they thought that the distribution of products and product processing were sufficient at the highest level. In regards to the organization, they thought that the leader and quality of the leader were important and the prominent point was on the aspect of attracting tourists; 3) Thai farmers wanted to receive the knowledge regarding the promotion and publication of agro-tourism attraction through electronic media and personal media in the form of lecturing and field trip while Vietnamese farmers wanted to receive knowledge on every aspect through all channels and method; 4) Thailand problem was about the development of tourist attractions while the problem of Vietnam was about accommodation service; 5) comparison of the differences, showed that the differences lied in the accommodation sufficiency, customer focus, knowledge management, personnel focus, tourist service, and tourism sustainability, management agencies, along with the needs of knowledge in promotion, marketing, and electronic channel extension.

Keywords: Extension, Agro-tourism, Thailand, Vietnam, comparison